

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1⁷⁰ Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3⁰⁰.

LA SOLDADURA.

últim discurs del eminent Castelar es una inspiració brillantíssima consagrada al enaltiment de la democràcia y de la patria.

La patria trobarà en las sabias doctrinas del ilustre estadista, reglas de conducta per regenerarse y representar lo paper que li pertoca, en lo concert ó en mitj del desconcert de las naciones europeas, avuy en vigílias de arribar á las mans y destruhirse. Espanya pot viure enterament apartada de tan horribles contingencias, reforçantse á la sombra de la pau y de la llibertat, per tornar á ser lo que siguié un dia, un poble respectat, ja que no temut, per haverse després dels últims ressabis absolutistas que van ocasionar la seva ruina.

Pero Castelar al mateix temps ha donat un vigorós cop de ma á la causa democrática.

Res importa que 'ls partits liberals s'apoderin dels nostres principis y traclin de plantejarlos dintre de la monarquia. Sempre resultarà que l'afiansament de la democràcia s'haurá lograt, gracias á la nostra constancia, al nostre desinterés, al patriotisme dels partits republicans espanyols, y algun dia trobarem la deguda recompensa.

Castelar ha dit que no s'confondrà may ab la monarquia, y que si aquesta logra viure dintre de las instituciones democráticas, ell se retirará tranquil y confiat, á escriure la Historia nacional.

Los partits republicans, resoltos á continuarla, esperarem confiats y tranquils també, que 'l pais, comprenent ahont se troba la seva salvació, abraSSI un dia la nostra causa y acabi per consolidar las presents conquistas, dintre de una definitiva constitució republicana.

Pero ara y sempre dirém com Castelar:
—¡Tot per la patria!

Los darrers párrafos del discurs del eminent orador van entusiasmá á la Cámara. Las tribunas, la majoria y tots los elements republicans allí representats, van confondre en un entusiasta aplauso.

Lo mateix Sagasta va alsarse del banch ministerial, donant al orador una estreta abraçada. Fins Martos, desde la presidencia picava de mans.

Sols los conservadors, destinats á desapareixe asfixiats per l'ambient democràtic, incompatible ab las sevas doctrinas, brincavan sobre 'ls asientos y exclamavan, encarantse ab los fusionistas:
—Estéu fent traició á la monarquia!

A la nit, *La Epoca*, ó siga 'l periódich més caracte-

risat del partit conservador, deya que la sessió del dimars, recordava las més calentás de las que van celebrarse durant las Constituyents del any 1869.

Si alguna cosa faltava pera abonar l'últim discurs de Castelar, era l'ira y 'l despit dels conservadors, davant de la comunitat de sentiments de tots los liberals, sellada en los altars de la patria.

La revolució francesa tingué son joch de pilota. La revolució espanyola, comensada en 1868, interrompuda per la restauració á últims de 1874, acaba de soldarse.

La soldadura va realisarse felisment, lo dimars últim, al foch del patriotisme.

Lo dia 7 de febrer de 1888 será una fetxa memorable en los anys de la democràcia.

La Revolució seguirá magestuosament lo seu camí, sense dificultats ni intemperancias. Catorze anys de madura experiencia ns han ensenyat la manera de portarla á bon terme, sense que s'estrelli en las aspres penyas de la reacció, y sense que s'enfonzi en los negres abismes de la demagogia.

P. K.

LO DE RÍO-TINTO.

A feya temps que s'presentia.

Las ricas minas de coure de Río-Tinto al igual que las més importants d'Espanya, están explotadas per companyias extranjerás. La nació espanyola en aquest particular y en molts altres, sofreix los resultats desastrosos de la fatal tendencia librecambista. Los mateixos que combaten y arruinan sistemáticamente la industria nacional, toleran los majors abusos, quan son extranjeros los que 'ls cometen.

Una gran part de la provincia de Huelva fá temps que vé sufrint inmensos perjudicis, á consecuencia de permétre la calcinació dels minerals al ayre lliure, sistema que no está tolerat en cap altre país del món. (Cóm si la provincia de Huelva fos un poble salvatge de la costa de Africa!

Los fums sulfurosos producto de la calcinació, inficionant l'atmosfera, han tirat per portas á la agricultura de molt extensas comarcas, y fins han produhit efectos perniciosos en la salut pública.

A las reclamaciones dels agricultors ha respost sempre 'l govern arronsant las espaldas. La companyia extranjera qu' explota las citadas minas, té fama de poderosa, y quan convé sab ferse dir *si senyora*.

Després de molts tentativas infructuosas lo govern vá deixar á la voluntat dels Ajuntaments tolerar ó prohibir la calcinació, en la forma en que s' practica; y 'l dilluns ab motiu dels tristos successos ocorreguts á Río-Tinto, vá parlarse en plé Congreso, de regidors venuts á la companyia minera, de jutjes que son al mateix temps advocats consultors de la citada companyia, y de una multitud de anomalias per aquet istil, que fan exclamar á tot home dotat de bons sentiments:
—¡Pobra provincia de Huelva!

Las queixas repetidas de molts vehins van coincidir últimament ab lo disgust de una gran part dels traba-

lladors de las minas, que contra la costum seguida fins ara, van veure rebaixat son salari, ja de si prou magre, en lo referent al paro forsós que ofereixen certas operaciones inherents á la calcinació.

Pasans y treballadors demostravan lo seu disgust de una manera més ó menos correcta: á Río-Tinto y en altres pobles hi havia grupos, si bé l'ordre no s'havia interromput.

En aixó 'l governador de la provincia ab dos companyias de tropa y una secció de guardia-ci, ils vá presentarse á Río Tinto. Diuhen los telégramas oficiales que tots los carrers y plassas de la població estaban plens de gent amotinada. A pesar de lo qual, la forza pública vá poder arribar tranquilament fins á la plassa, de modo que 'l moti no havia de ser tan gran com suposán.

Afeigeixen los citats telégramas que la multitud vá hostilisar á las tropas á tiros, y cartutxos de dinamita. A pesar de lo qual, per part de aquestas no s'contan més que un soldat y un guardia-civil ferits de pedradas.

Y dinhen finalment las versions oficiales, que la forza pública vá veure obligada á disparar sobre 'ls grupos, produhint algunas victimas. Primer de tot se parlava de 10 morts, després se pujaren á 13 y ara últimament ja s' diu, sense contar los ferits graves, que arriban á una vintena.

Sense que siga la nostra intenció abonar ni remotament als que pujan promoure desordres ó trastorns, creyém que 'ls rusells de la tropa en aquesta ocasió van aviarse una mica massa depressa.

Tenim algunas rahons per demostrarho. En primer lloch lo Gobernador de la Provincia, davant de la monstruositat del fet, s' excusa dihent qu' ell no vá manar que s' efectués la descarga: al contrari, sosté que al sentir los tiros, vá cridar que cessés lo foch. Si la matansa fos justa, més aviat l' alegaria com un mérit en la seva carrera.

En segón terme, tan á la provincia de Huelva com per tot arreu, s' aplaudeix la conducta de la guardia-civil, que seguint distinta táctica que la tropa, vá disparar en l' ayre, per evitar desgracias y lograr la dispersió dels grupos. (Cóm se comprén aquesta conducta prudent de la gua dia civil, veyent-se com alega lo govern, terriblement amenassada la forza pública?

Resulta ademés, que avants de las descargas, no van practicar-se las tres intimaciones que prescriu la ley de ordre públich, sino que vá ser alló de apuntar, fer foch al bulto y cayga 'l que cayga.

Tals son los fets que s' desp enen clarament de la versió oficial. Encare que sigui sobre un bassal de sanch, la veritat sempre sura.

Lo govern, atacat per 'l Romero Robledo, no ha tingut prou habilitat per defensarse, y acorralat de mala manera, ha triunfat sols numéricament. Moralment ha sortit vensut.

¡Tan poch que li hauria costat desentendre de tota responsabilitat, reservantse la noble empesa d' enterarse, y fer justicia seca, fós contra qui fós, que mereixés un castich!

Pero 'ls governs espanyols son aixís. Deu, vint cadavers més ó menos no alteran l'olímpica tranquilidat de un ministeri, sobre tot, quan aquest pot dir que 'l principi de autoritat, que molts vegadas, es de *barbaritat*, ha quedat á salvo.

Si desde un comensament s' hagués obligat á la companyia extranjera á tractar al nostre país com á terra de cristians, no permetentse baix cap concepte la calcinació al ayre lliure, los pobles de la provincia de Huelva no tindrian motiu de queixa y viurían tran-

quils; no seria necessari que 's propagues la lepra de la concussió de certs funcionaris públics; tan empastifadora com los fums mateixos de la calcinació, y las diferencias que haguessin pogut surgir entre l' empresa minera y 'ls seus treballadors, s' haurien solvenat pacíficament, com acostuman a resoldres sempre aquesta classe de conflictes.

Ara 'l mal está fet. Los morts al cementiri; los treballadors á la feyna; lo fum envenenat de las calcinacions invadint l' atmósfera, y la companyia extranjera amassant la seva fortuna ab la sanch de uns quants infelissos, baix l' amparo dels fusells del nostre exercit y la tolerancia del govern.

¡Quina vergonya!

R.

UN DISFRÁS.

SONET.

A un ball de máscaras has d' anar ¡oh nena! y no tens cap vestit per disfressarte; mes jo que sols desitjo secundarte, te 'n diré un, calmant aixis ta pena.

La cara que usualment la portas plena de polvos y color, vés de rentarte; treute tot lo cabell que sols posarte, lo dentat y 'ls postissos d' altre mena.

Y quan ton cos ja despejat estigui sens' aquell polissón que tan l' engruixa, al ball ab ton vestit veste'n mudada; que al ser allá, no será extrany que 's digui al veure't natural, qu' ets una bruixa que de senyora al ball va disfressada.

SAMUEL DEL PALAU.

N Romero Robledo y en Lopez Dominguez han acordat aplicar al socorro de las victimas de Rio Tinto l' import de la suscripció del circulo dels reformistas, destinada á obsequiarlos ab un banquete.

Los reformistas serán tot lo que vostés vulguin; pero en materia de aprofitar ocasions y tirar sempre á la que salta, no 'ls guanya ningú. Convertir un banquete polítich ab socorros destinats á las pobras victimas de una huelga, val tant com posar llonguets á guany.

Sr. Gobernador: ab tot lo respecte degut passo á manifestarli, que escenas com la ocoreguda divendres á la porta de la presó, ab motiu d' endúrse de pas á un número de presos sobre 'ls quals res tenen que veure 'ls tribunals de justicia, desdiuhen de un poble civilisat.

La ley marca las atribuciones de tot los poders, y no crech que vosté ni ningú, ab l' excusa de trasladar un pres, tinga dret de ferli seguir mitja Espanya á peu, de parella en parella, y de presó en presó, arrostrant las inclemencias del temps y 'ls efectes de la fam.

Aixó es cruel, es arbitrari, es marroquí.

No vulgui creure que m' interesso poch ni molt per la gent més ó menos sospitosa, objecte de aquest procediment.

Per mi es qüestió de ley y de humanitat. No hi ha ningú que puga faltar á la una ni á l' altra.

Lo que 's fa avuy ab aquests infelissos, en temps de la ronda de 'n Tarrés se feya ab los homes polítichs; y ja seria hora de que ni 'l recort quedés de uns abusos tan vergonyosos.

Rio Tinto ha adquirit un nou títol per seguirse anomenant Rio Tinto.

Fins ara era Rio Tinto ab óxits de coure. Desde avuy será Rio Tinto ab sanch de treballador. Y ab vergonya de fusionista.

Lo govern de Turquía buscava diners per comprar fusells; pero 'l Banch Otomá s' ha negat resoltament a ferli un adelanto de 100,000 lliuras.

Aquest fet es un bon sintoma. Si 'ls contribuyents fessin com lo Banch Otomá, negantse á asluixar la mosca, per sostenir los poderosos exercits que son la ruina de las naciones europeas, los pinxos d' Europa haurían de retirarse del ofici y si volían viure haurían de posarse á treballar.

La guerra europea está si 's declara ó no 's declara. Tot de un plegat ha vist la llum pública un tractat de aliansa ofensiva y defensiva entre Alemania y Austria, que ha produhit gran sensació.

Aquestas grans potencias están resoltas á ajudarse mutuament y ab todas las sévas forsas.

A aquest tractat sembla que respondran Fransa y Rusia ab un altre per l' istil.

Italia 's reserva la facultat de fer la por á la República francesa.

Y en quan á Inglaterra, no 's mourá de casa com de costum fins que arribi l' hora de repartir.

La mina está carregada. Lo trist flam de un misto, pot produhir l' explosió.

Doctrina cristiana de la diplomacia europea:

—¿Per quin fi son creats los homes? —Per exterminarse mutuament.

¿Quin dia será que una gran ventada democrática neteji l' atmósfera, de tants y tants núvols tempestuosos?

Entre las flors retóricas acumuladas pèl Sr. Moret, hi havia mitj amagada la següent espina:

«Es necessari transigir ab la immoralitat, pera no restar elements al Trono.»

Ara 'l país que tregui las conseqüencias. Y dispensin que no las tregui jo mateix, que si ho intentava 'm denunciarian.

Sobre si al famós D. Alvaro de Bazán havian de tributar-se li ó no honors de Capitá general, hi ha hagut disgustos en lo ministeri, debats á las Corts y polémicas en la premsa.

Aquestas son las qüestions que acaloran é interesan principalment als madrilenyos!

Las provincias poden morir-se de inanició... ningú se 'n adona.

¿Han de assistir ó no han de assistir las tropas en correcta formació á las honras tributadas á un guerrero mort fa més de 300 anys? Ab una mica més hi ha una crissis.

Lo ministre que ab més energia s' ha oposat á que las tropas formessin es lo general Cassola.

Y hasta cert punt té rahó. Si 'l Marqués de Santa Cruz va conquistar las Islas Terceras... ¿preparan? las Terceras no més, ell, en Cassola, va treure la primera.

CARTAS DE FORA —¿Qué va passar entre 'l rector de Subirats y una noya que treballa á la fábrika de ca 'n Bosch? ¿Es cert que va confessarla després de la missa, y á porta tancada? ¿Quina mena de confessió será aquesta, per la qual s' hajan de tancar las portas de la iglesia?

Qui més hi sápigua que més hi diga. Dos joves forasters s' estavan passejant per un carrer de Sant Pere Pescador (irona), quan inopinadament se van veure embestits per sis capellans, com sis toros, un dels quals; sense que 'ls joves li diguessen res, va desmandarse insultantlos y desafiantlos ab ademans de pinxo. Será precis que 'ls forasters que vajin á Sant Pere Pescador se proveheixin de un caball y de una garrotxa, porque si s' troban acomesos, pugan realisar la sort de pica y escaparse de una desgracia.

A últims del mes passat una persona que viu en aquesta capital tingué precisió de anar á la rectoria de Sarriá, á treure una fe de batisme, y 'l rector lo rebé ab tanta cortesía, que li digué: «Torneu un' altra hora, que ara tinch de anar á passeig y no estich per batismes.»

Aixó no es anar á passeig, sinó enviar á passeig á las personas, y enviar á passeig també la mansuetut cristiana.

LO PALACIO DEL CARNESTOLTAS.

OLA! ¡quí rediable havia de pensar en vos! ¿Qué hi heu vingut á fer á Barcelona?

—Ja veurá, la veritat: hi vingut per veure las festas de Carnestoltas.

—Desgraciad! ¿Per xó heu baixat de Torelló? ¿Que no sabéu que aixó del Carnestoltas s' ha acabant anys ha?

—Vaja, ¡si que m' han ben enganyat! A mi m' havian dit que aquí s feya tan xibarrí, que 'l Carnestoltas se passejava per tot arreu lo mateix que un rey y que fins tenia un palacio...

—¿Un palacio?... Teniu rahó: aixó si qu' es veritat... —¡Ah! ¿véu com jo ja anava una mica bé? Y escolti, ¿que no 'l podriam veure aquest palacio?

—Ara hi anirém desseguida: espereuvos.— Y agafant lo barret y 'l bastó, varen sortir tots dos al carrer.

Rambla avall, passeig de las palmeras y plassa de Sant Sebastiá, en poch rato varem arribar al Parque. Nos plantém davant de lo que ha de ser Exposició y ensenyo 'l palacio de la industria al entusiasmat pagés.

—¿Veveu? Aquí tenui lo palacio que demanavau.

—¡Vaja! Es més bonich de lo que m' havia figurat... ¿Y per qué no está lle-t encara?

—¡Oh! Perque es un palacio y las cosas de palacio van despacio...

—Sembla molt gran.

—Es que per la grésca que s' hi ha de fer, ja 's necessita...

—¿Y no hi es á dintre 'l Carnestoltas?

—No; encara no ha arribat.— En aquell moment va pararse un carruatje al peu de las obras de la Exposició.

S' obra la porteta, dos municipals se quadran, y veig que 'l que baixa del cotxe es nada menos que 'l ciudadá benemérit.

—Escolti—va dirme 'l pagés de Torelló—¡quí es aquest lo Carnestoltas?—

Al sentir aquesta pregunta, francament, vaig posarme á riure y no vaig sapiguer qué contestarli....

FANTÁSTICH.

LA MONJA DE VIGO.

Tres días després da haver professat, va morir trista y desesperada, demanant á crits que li deixessen veure a la seva mare.

Per evitar manifestacions públicas, fou enterrada poch menos que secretament, á la matinada, despendintla la comunitat á la porta del convent.

«Las monjas—diu un periódic—á la llarga no podrán menos de consolarse, ja que Sor Purificació—que aixis s' anomenava—ti-gué temps de testar deixant á la comunitat lo únich de que podia disposar ó siga la tercera part del seu legat de quaranta y tants mil duros.»

Ara si als autors de aquest seqüentro espiritual ningú 'ls persegueix ni molesta, podrán fregarse las mans de gust esperant que vingan novas gangas per l' istil.

Qualsevol agafi 'l trabuch y s' exposi sortint á la carretera.

MASCARONS.

I.

¡Miréulo! S' ha disfressat de liberal de camama, y porta un traje molt vell de benemérit arcalde. Cubert de primeras pedras, planxas, cintas y medallas, fa veure per allí hont va qu' es tot un gran personatge. Pero la gent se n' hi riu y va cridant quan ell passa: —¡No 'l creguéu! No es liberal, ni benemérit... ni arcalde!—

II.

¡Féuli pas! Gros, ample, ferm, necessita mitja Rambla. La gent se l' está mirant pensant:—¿Qui será aquest plaga?— ¡Qui té de ser!... ¡No veyeu lluhir per sota la máscara un nas venerable y roig lo mateix que una magrana? ¿No veyeu com va fumant? ¿no observéu quinas manassas? ¿encara no 'l coneixéu? —¡Ah! Ja ho sé: es en Masvi...—¡Angela!—

III.

Aquest si que s' ha vestit lo que 's diu ab brillo y trassa. ¡Heu vist ningú distressat de reformista ab més gracia? Pero ¡pobret! se 'l coneix á vint passos de distancia, perque á pesar dels pesars no pot cambiarse l' alsada. Com més s' alsa de puntetas, més va de tort y 's decanta... ¡Cavieritu, Cavieritu!... ¡créume, tórnete'n á casa!

IV.

Carregat ab un violí, aquest trasto ja 'l delata. Vol ser desinteressat y per l' interés treballa. ¡Com corra! ¡ab quin pas més viu va de l' una part á l' altra, mirantse una exposició y palpant una fatxada! Molta gent l' ha conegut, ab tot y 'l vestit que 'l tapa, perque al passar pels estanchs detura 'l pas y s' hi encanta.

V.

Reposat, tranquil, bó y sa, ab l' aspecte d' un patriarca, ¡cóm se passeja y somriu tapat de cos y de cara! Ell se creu que 'l seu disfrás despista á la gent que passa, y que no hi haurá ningú que li conegui las manyas. ¡Pobre mascarón! ¿No sabs que al veure la téva fatxa tothom diu:—¡Fumém. Fumém!— y 't va girant las espatllas?

VI.

¡Quin altre! ¡Ves que n' ha tret de taparse tan la cara, si no s' ha pogut tapar ni 'l gran clatell ni la panxa! ¿Cóm no ha de ser conegut si es un tipo indifressable, si tot ell destila arrós y aygua dels pous de Moncada? Sobré tot, si tan volía passá amagat ab la máscara ¡per qué no ha cuydat primer d' allargarse un xich las calsas?

C. GUMÁ.

ES PRECÍS.

Hi ha per aquí algun lector qu' es tuga disposat a anar a Madrid? Ja se que 'l viatjar en aquest temps no es gaire agradable; però quan se tracta d' un propòsit trascendental, se passa per sobre de totes las consideracions. ¿Ha sortit algú que accepti l' encàrrech?

¿Qui es que ha dit jo? ¿Vosté? Bueno: la patria 'l premiará.

Agafi 'l tren immediatament y encaminis a Madrid. No es necessari que se 'n porti una maleta massa voluminosa. Lo viatge será breu: arribar allí, evaquar la diligencia y tornar desseguida.

Alsa, no s' entretengui enrahonant y despedintse dels coneguts y vehins: al cap y al últim no va pas a la Habana.

¿Ja ho tèt tot a punt? Pues, apa, a la estació. Pèl camí no 's distregui ni s' adormi.

No haixi en cap estació intermedia, que podria escarpárseli 'l tren y perdriam un temps preciós.

Tan bon punt arribi a Madrid, agafi la maleta y a la vora de la estació trobará una pila de pillets que li dirán si vol que li portin.

Contétils, que nò: dignils que lo que necessita es un guía que l' acompanyi a la plassa dels Ministeris.

Desseguida tindrà un cicero a las sevas ordres.

Quan sigui a la plassa que li anomeno, busca 'l número 8, despedeix al guía y s' espera al portal d' aquella casa.

Lo número 8 de la plassa dels Ministeris es lo palacio del Senat.

S' assenta al portal, com li he dit; y allí s' espera, s' espera, s' espera... fins que vegi entrar lo general Salamanca.

Me sembla que 'l coneixerá desseguida: la seva cara es una d' aquelles que ab un sol cop que 's veji dibuixada, ja no 's despinta més.

—¿Y quan lo veji entrar, qué li diré al general Salamanca?

—Li dirá que fassi 'l favor de callar d' una vegada; que ja 'ns está marejant ab tantas preguntas, réplicas, discursos é interpelacions...

F.

ADMIRAT un periódich conservador de las virtuts de D. Anton, ve a dir que ja es més que mónstru; ja es un homesobrenatural que fa miracles.

Tan es aixís, que segons lo citat periódich, engrandeix tot lo que toca.

Aixís, per exemple, toca l' espatlla de un correligionari... y li engrandeix la cassusa.

Hi havia a Alcañiz un mestre d' estudi. ¡Ser mestre d' estudi! Primera desgracia!

Va morir assassinat. ¡Morir assassinat! Segona desgracia!

Y un cop mort, lo rector, a pretext de que 'l difunt era libre-pensador, va negarli sepultura eclesiástica.

Aixó no sè si es un mal ó un bé; però si que 'm recorda aquell conegut epigrama:

«Si uno nace feo y pobre, y se casa y es... etc., etc.»

Pèl corréu interior he rebut lo següent epigrama, imitació del famós de Quevedo, dirigit a Juan Peres de Montalban.

L' epigrama que se m' envia está dedicat

AL EXCM. SR. D. FRANCISCO DE PAULA RIUS Y TAULET.

Com Taulet es nom de mare y De Paula no te 'n dius, trayente lo que no 't toca, te quedas un Quico Rius.

En Castelar y en Sagastá al abressarse han ofegat contra 'l seu pit alguna cosa.

Los intransigents pretenen qu' es la República.

Nosaltres creyém qu' es una altra senyora molt més vella y sobre tot molt més xacrosa.

A l' hora de l' enterro s' ha de veure.

En Navarro Rodrigo ha fet esforços colossals encaminats a lograr que 'ls republicans se passin a la monarquia.

Sintessis del discurs de 'n Navarro Rodrigo.

—Veniu a la pajarera, que hi ha escayola abundant.

Resposta dels republicans:

—Més val ser aucell de bosch que de gabia.

Se'mbla qu' en principi s' ha acordat prorrogar la obertura de l' Exposició, un mes y vuit dias.

De manera que si no surten nous destorbs y 'ls mes-

tres de casa no s' adormen, la citada obertura tindrà efecte 'l dia 16 de maig, ó siga l' endemà de Sant Isidro y la vigilia de Sant Pasqual Baylón.

Y a propòsit.

¿No troban qu' es una viva llástima, qu' en lloch de Francisco de Paula, no 's digui Pasqual Baylón?

Lo rey de las Húngaras ha enviat una fregada d' orellas a n' en Ramón Nocedal.

Un pas més, y hasta 'l rey de las Húngaras se 'ns farà mestis.

Lo qual no es d' estranyar, perque, segons diuhen, ja fa temps que cobra.

Lo que m' admira dels carlins es l' afició ab que serveixen a un amo que no perdona ocasió de tractarlos a puntadas de peu.

Es lo que succeheix ab lo billar: hi ha bolas predeterminadas a servir de mingo.

Lo republicá Sr. Azcárate, a n' en Navarro Rodrigo: «Si no vol que 'l califiqui de juhú, lo calificaré de fatalista.

»Vingué la Revolució, y vosté va dir: «Alá ho vol.»—Vingué la restauració, y «Alá ho vol.»—Vingué la Constitució del 76, y «Alá ho vol.»—Vingué per fi la Regencia y sempre lo mateix: «Alá ho vol.»

Los ministerials, apart:—Afárta'ns y diga'ns moros.

Lo ministre de la Governació Albareda, va pronunciar un discurs flamench, acompanyat de las riallas y palmitas de la majoria.

«¡Olé viva tu mare... y 'l cura que te parió!»

Pero dilluns se tractava dels fets de Rio-Tinto, y aquell ministre tan ocurrent, tan ditxós, tan resalao, no sabia per quin cantó girarse.

Pobre cataor!

Ell si que podrá dir que 'ls soldats autors de las descargas van aixafarli la guitarra.

Una idea de 'n Moret: conquistar Marruecos. Moret: diminutiu de moro. O com si diguésem, moro petit.

Si m' hagués de creure, li diria una cosa. Que se 'n anés ell sol al Africa a fer discursos. Los moros son molt sensibles a las pessigollas de l' eloqüencia. Y tal vegada las creacions de Moret, nos valdrian un imperi.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Berlin, 10.

L' aliansa d' Austria y de Prussia diuhen que s' ha publicat ab lo plan deliberat d' assustá un xich a la Russia. Pero, a pesar dels disgustos que 'l destino li depara, la Russia ha dit que per ara ja está curada de sustos.

Habana, 9.

Seguritat absoluta: no 's roba res a ningú, ni tan siquiera 'l rellotje... (perque avuy ja ningú 'n dú).

Roma, 10.

Van sortint tropas, de boig, cap a conquistá 'l Mar roig. Al poble aixó no li escau y 's comensa a quedar blau. Fins hi ha gent que tè per cert que 'l tal projecte es molt vert. Total: que ningú está alegre y que aquí tot se veu negre.

Venecia, 10.

Don Carlos ha consultat a una certa signorina y torna a fer delegat al marqués de Valdespina. Fins que del seu intim corro no 's cambihi 'l personal, haurá de tancar-se 'l morro lo simpátiich Nocedal.

Madrid, 10.

Cánovas ha fet pessetas y 'n farà moltes encara: ha llogat la seva cara per motillo de fer caretas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Se-bas-ti-a-na.
2. ANAGRAMA.—Era-Are.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Monistrol de Montserrat.
4. ROMBO.—

C
S E T
S O C A S
C E C I L I A
T A L E S
S I S
A

5. GEROGLIFICH.—Antes que carll, morir. Han endevinat las 5 solucions Geroni de la Bordeta, E. Padrell de Reus, Ciudad de Iluro, Saldoni de Vallcarca y Suterio Furor y C.^a; 4 X Gats y Ramon Patrodeifo; 3 R. M. (Frare Liech) y Pep Ramogosa; y 1 no més J. Serra y T.

XARADA.

Srta. Quarta inversa-tres girada-prima, pera entregar a la seva tersa-prima, Total carrer dels primera-quarta-dos.

Tersa-prima-quarta.

Lo poble ahont aixó va es poch lluny de Barcelona, per lo tan ab poca estona ho podrás endaviná.

PAQUITO.

ANAGRAMA.

Passant pèl carrer de 'n Tot una hermosa nos va d'í:—Total vosté ab son vehi y fins si vol son nebot.

A. GIBERT.

TRENCA-CLOSCAS.

ARCALDE DE BARCELONA.

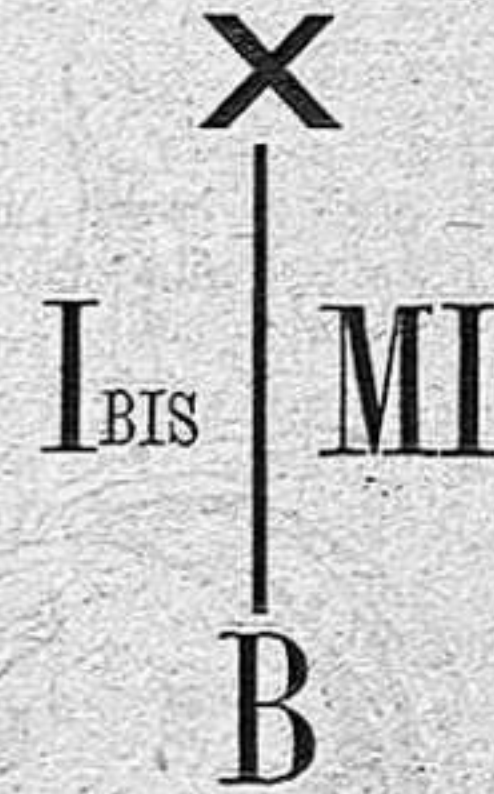
Convertir lo Sr. Rius y Taulet en un poeta molt célebre.

SALDONI DE VALLCARCA.
ROMBO EXTRAORDINARI.

Vertical y horisontalment: Primera ratlla: consonant.—Segona: sinónim de paraula.—Tercera: arbre rehinós.—Quarta: a Inglaterra n' hi han molts.—Quinta: nom de dona.—Sexta: fer a trossos.—Séptima: en la montanya.—Octava: titol personal Inglés.—Novena: vocal.

OSSEJANÉS.

GEROGLIFICH.

SUTERO FUROR Y C.^a

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Cara-Tallat, Andalúz, Un Dimoni, D.ª Dinamita, R. Riera, Un de la Vall d' Aran, Un ex-poeta, Antonet Gelás, R. M. Frare Liech, Bernat Xinxola, E. Banus, J. Uson, Nas gros, J. Fabregó, J. Tamarit, Romá Espinat, Cap y Qua, But y But, S. S. S., J. P. C. Joan Quim, Salerito, J. R. Butifler, Salta-rechs, J. Maz-zantini, Ajotacé, A. L. Jonquet y T., C. Bort y Bonet y ciutada de Iluro: Dispentin, lo que 'ns envian aquesta senmana no ja per casa.

Ciudadans S. Pilarreta, Pau Matallops, Pep Ramogosa, Ramon Patrodeifo, Saldoni de Vallcarca, Geroni de la Bordeta, L. Lopez y Lopez, Joan Quim, Suterio Furor y C.^a, Un Sarraเลนch, Paquito, Meñstofeles, Japet de l' Orga, J. T. Anguila, J. Slaramca, Un Aficionat, Dr. Tranquil, J. Coca y Coca, y A. Gibert: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Capella Pre-histórich: Los articulos van bé: Acabi 'l comensat y si segueix com lo principi, l' insertarém.—Samuel Nuñes Bey: La poesia nova resulta fluixa, l' altra ja la teniam.—Cerilla: Aprofitarém algun pensament; lo dibuix no va.—J. Ayné Rabell: Enterats: mirarém de complaure'l.—J. Cap: Lo sonet va bé.—A. Rossell: Id. los seus versos.—Emilia: No fila prou.—B. Casas y Utesa: Encare que la poesia está millor versificada que las que solia enviarnos, té algunas incorreccions y l' assumpto es sumament frivol.—Aguileta: Aprofitarém xarada y gero-glifich.—Pepet del Carril: L' Historia de un tarot está millor: l' altra no 'ns serveix.—S. Boy: L' article va molt bé.—P. Argelaquer: La poesia es incorrecta.—Pepet Vilanovi: L' article una mica apartat podrá insertarse.—Pallaringas: La poesia va bé, igual que dos cantarellas.—Arnau: No recordém l' assumpto de que 'ns parla.—E. Oliver: Si no totas, podran aprofitarse'n algunas.—A. de la Guarda: No fila.—Follet: Las poesias estan ben escritas; pero son massa naturalistas.—Petrus: Insertarém los versos.—E. Sala: Encare no van bé.—S. Usl: L' esmena está bé; de las restants n' aprofitarém algunas.—Hamlet: Si poguessem parlarli li fariam veure lo que per excusa no podém dirli ab la deguda extensió. Hi ha en los articulos que 'ns envia bonas disposicions; pero en alguns punts son ampolosos; en altres poch clars, y generalment pecan de romántichs. Estudihi, practiquis, y sobre tot, observi 'l natural, y no dupli que arribara a saberne.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

«NO HAY HUMOS SIN FUEGO.» (*Dibuix de J. L. Pellicer.*)

Ja era hora de que aquells fums donguessin algun resultat.